U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. et Ing. et Bc. Radovana Havelce v právní věci stěžovatelky **R. – M., s. r. o.,** zastoupené Mgr. Kateřinou Kavalírovou, advokátkou se sídlem v Hradci Králové, Dukelská 15, za účasti **Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou**, se sídlem v Jablonci nad Nisou, Podhorská 2, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 25. 10. 2006, č. j. 59 Ca 54/2006 - 36,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** .

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka Liberec usnesením ze dne 25. 10. 2006, č. j. 59 Ca 54/2006 - 36, odmítl žalobu, kterou se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí Finančního úřadu v Jablonci nad Nisou (dále jen „finanční úřad“) ze dne 6. 2. 2006, č. j. 14079/06/187910/6242, vydaného podle ustanovení § 55a zákona č. 337/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), jímž zčásti vyhověl žádosti stěžovatelky a rozhodl o částečném prominutí penále ve výši 442 271 Kč, které vzniklo v souvislosti s opožděnou úhradou daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků za období let 2000 - 2002 a činilo částku 1 504 404 Kč. V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že rozhodnutí o částečném prominutí příslušenství daně vydané podle ustanovení § a zákona o správě daní a poplatků je rozhodnutím založeným na zákonem poskytnutém oprávnění k „absolutní volné úvaze“, která zásadně předmětem soudního přezkumu není, neboť zákon správnímu orgánu přiznává úplnou možnost volby, zda někomu určité oprávnění (prominutí příslušenství daně) udělí či nikoliv. Stěžovatelka nemá právní nárok na prominutí příslušenství daně a není tedy ani nositelkou subjektivního veřejného práva. Úkon správního orgánu, byť prezentovaném ve formě rozhodnutí, kterým nebylo rozhodnuto o subjektivním veřejném právu ve smyslu nároku založeného zákonem je z přezkumu soudem ve správním soudnictví vyloučen.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podala stěžovatelka v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. V kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že rozhodnutí o prominutí daně, či jejího příslušenství, z důvodů nesrovnalostí vyplývajících z uplatňování daňových zákonů, není pouhým dobrodiním zákona. V jejím případě má na prominutí daně či jejího příslušenství právní nárok. Nelze proto akceptovat úvahu krajského soudu o tom, že správní orgán měl možnost absolutního správního uvážení. Takový závěr považuje v prostředí demokratického právního státu za zcela nepřijatelný. Správní orgán musí v demokratickém právním státě při realizaci své diskreční

pravomoci vycházet mimo jiné z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti a proporcionality. Krajský soud měl proto podanou žalobu meritorně projednat a postup správního orgánu podrobit soudnímu přezkumu. Stěžovatelka vyjádřila rovněž nesouhlas se závěrem krajského soudu, že rozhodnutí finančního úřadu nemuselo být odůvodněno. Jelikož předmětné rozhodnutí nebylo dostatečně odůvodněno, je v důsledku této vady nepřezkoumatelné. Navíc tímto postupem finančního úřadu byla dotčena její dobrá víra v to, že řádně plní své daňové povinnosti. Na tuto výtku však krajský soud nereagoval. S poukazem na tyto skutečnosti navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Finanční úřad se ve vyjádření ke kasační stížnosti zcela ztotožnil s právním posouzením věci krajským soudem, vyslovil nesouhlas se závěry stěžovatelky a navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud se kasační stížností musel zabývat nejprve z hlediska toho, zda byla podána v zákonné lhůtě, neboť pouze v tomto případě může být kasační stížnost soudem meritorně projednána.

Z obsahu předloženého soudního spisu vyplývá, že napadené usnesení krajského soudu bylo doručeno zástupkyni stěžovatelky Mgr. Kateřině Kavalírové dne 13. 11. 2006. Stěžovatelka byla v tomto usnesení současně řádně poučena o možnosti podat proti němu kasační stížnost, a to ve lhůtě 2 týdnů po doručení.

Podle ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty (§ 40 odst. 2 s. ř. s.).

Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, a bylo-li vydáno opravné usnesení, běží tato lhůta znovu od doručení tohoto usnesení. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Vzhledem k tomu, že napadené usnesení krajského soudu bylo doručeno zástupkyni stěžovatelky dne 13. 11. 2006, bylo posledním dnem lhůty k podání kasační stížnosti proti tomuto usnesení pondělí 27. 11. 2006. Jelikož kasační stížnost byla podána k poštovní přepravě až dne 6. 12. 2006, stalo se tak po uplynutí lhůty k podání kasační stížnosti, jejíž zmeškání nelze prominout.

Na posouzení této otázky nic nemění ani přípis stěžovatelky ze dne 6. 12. 2006, doručený krajskému soudu spolu s kasační stížností, ve kterém uvedla, že při vyhotovování kasační stížnosti, kterou předala držiteli poštovní licence k přepravě dne 27. 11. 2006, byla v důsledku písařské chyby uvedena nesprávná spisová značka (59 Ca 55/2006). Z této kasační stížnosti je totiž mimo jakoukoliv pochybnost zřejmé, že směřuje proti zcela jinému usnesení krajského soudu (59 Ca 55/2006 - 40), byť týkajícímu se totožných účastníků. Tato okolnost je zřejmá nejen z uvedené spisové značky (59 Ca 55/2006), data doručení tohoto usnesení krajského soudu stěžovatelce (9. 11. 2006), ale také z obsahu této kasační stížnosti. Kasační stížnost doručená krajskému soudu dne 28. 11. 2006 totiž po obsahové stránce směřovala proti usnesení krajského soudu, jímž byla odmítnuta žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí správního orgánu o částečném prominutí příslušenství daně z přidané hodnoty ve výši 40 386 Kč (59 Ca 55/2006 - 40) a nikoliv proti rozhodnutí o částečném prominutí

příslušenství daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků ve výši 442 271 Kč (59 Ca 54/2006 - 36). Je tedy mimo jakoukoliv pochybnost, že se nejednalo o pouhé písařské pochybení ve spisové značce, jak předestírá stěžovatelka, ale o mimořádný opravný prostředek směřující vůči rozhodnutí krajského soudu v jiné věci. Podání nazvané kasační stížnost proti usnesení krajského soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 59 Ca 55/2006 – 40, doručené krajskému soudu dne 28. 11. 2006, nelze proto považovat za kasační stížnost proti usnesení téhož soudu ze dne 25. 10. 2006, č. j. 59 Ca 54/2006 - 36.

Nejvyšší správní soud proto z uvedených důvodů odmítl kasační stížnost stěžovatelky jako opožděně podanou (§ 46 odst. 1 písm. b) za použití § 120 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu